

รธน. มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง

พ.ร.บ. ล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๒๒

พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ ตราขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การจัดการทรัพย์สินของบุคคลผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัวเป็นไปเพื่อประโยชน์แก่เจ้าหนี้ทั้งหลาย รวมทั้งประชาชนทั่วไป โดยให้อำนาจศาลในการสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาด หรือสั่งยกฟ้องได้ โดยมาตรา ๑๔ กำหนดว่าการพิจารณาคดีล้มละลายตามคำฟ้องของเจ้าหนี้นั้น ถ้าศาลพิจารณาได้ความจริง ให้ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาด แต่ถ้าไม่ได้ความจริง หรือลูกหนี้นำสืบได้ว่า อาจชำระหนี้ได้ทั้งหมด หรือมีเหตุอื่นที่ไม่ควรให้ลูกหนี้อล้มละลายให้ศาลยกฟ้อง และในกรณีที่ศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้แล้ว มาตรา ๒๒ กำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีอำนาจดังต่อไปนี้ (๑) จัดการและจำหน่ายทรัพย์สินของลูกหนี้หรือกระทำการที่จำเป็นเพื่อให้กิจการของลูกหนี้ที่ค้างอยู่เสร็จสิ้นไป (๒) เก็บรวบรวม และรับเงิน หรือทรัพย์สินซึ่งจะตกแก่ลูกหนี้หรือซึ่งลูกหนี้มีสิทธิจะได้รับจากผู้อื่น (๓) ประนีประนอมยอมความ หรือฟ้องร้อง หรือต่อสู้คดีใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้ แม้ว่าบทบัญญัติดังกล่าวเป็นการจำกัดสิทธิของลูกหนี้ก็ตาม แต่ก็เป็นไปตามข้อยกเว้นของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง เพื่อประโยชน์ของเจ้าหนี้และประชาชนทั่วไป เป็นการป้องกันมิให้ผู้ที่ไม่มีความสามารถในการชำระหนี้ไปก่อหนี้ได้อีก มิได้กระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง

ย่อโดย นางบุศรา เทียนดี

นักวิชาการคดีรัฐธรรมนูญชำนาญการ

นายสุภัทร แสงประดับ

ผู้อำนวยการกลุ่มงานคดี ๗

นางศรัณยา วีระกรพานิช

ผู้อำนวยการสำนักคดี ๓

นายสมฤทธิ์ ไชยวงศ์

รองเลขาธิการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ ตรวจ